

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5CoCsp/53/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119272498
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Boris Minks
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2023:6119272498.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Borisa Minksa a sudcov JUDr. Olivera Kolenčíka a JUDr. Sone Vackovej, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 53 255 739, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Marek Baraník, proti žalovaným: 1/ K. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. R. K. XX, P. a 2/ O. T., nar. XX.X.XXXX, bytom Z. A. XXX, o žalobe na zaplatenie 21 470,47 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 29. júna 2022, č. k. 15Csp/93/2019-343, takto

r o z h o d o l :

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaným 1/ a 2/ nepriznáva voči žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (Okresný súd Levice) rozsudkom zo dňa 29. júna 2022, č. k. 15Csp/93/2019-343, pri právnom posúdení podľa § 39, § 43a ods. 2, § 53 ods. 9, § 524 ods. 1 a 2, § 526 ods. 1, § 565, zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 2 ods. 1 a 3, § 3 ods. 2, § 6 ods. 1 a 8, § 7 ods. 1, § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. v znení neskorších predpisov a v znení účinného v čase uzavretia zmluvy o úvere, o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o bankách“), § 255 ods. 1, § 256 ods. 1, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalovaným nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal.

2. Pokiaľ ide o rozhodnutie vo veci samej, súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol, že pôvodný žalobca - Poštová banka, a. s. so sídlom Dvořákovo nábřeží 4, 811 02 Bratislava - Staré Mesto, IČO: 31 340 890 (ďalej len „pôvodný žalobca“ alebo „pôvodný veriteľ“) podal dňa 18.04.2019 Okresnému súdu Banská Bystrica (ďalej len „upomínací súd“) žalobu, ktorou pôvodne žiadal od žalovaných zaplatenie sumy 24.531,00 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 23.681,43 Eur od 19.07.2016 do zaplatenia. Pôvodný žalobca si zároveň uplatnil aj nárok na náhradu trov konania.

3. Upomínací súd preskúmaním zmluvy zistil, že neobsahuje podstatné náležitosti a je potrebné ju považovať za bezúčinnú a bezpoplatkovú. S prihliadnutím na tento dôvod vyzval právnu zástupkyňu pôvodného žalobcu na vyjadrenie sa, či súhlasí s tým, aby bol platobný rozkaz vydaný len v časti, ktorej sa rozpor netýka, t. j. v časti istiny 21.470,47 Eur spolu s úrokom z omeškania z tejto sumy vo výške 5 % ročne od 19.07.2016 až do zaplatenia. Právna zástupkyňa s takýmto postupom vyslovila súhlas, preto súd aj potom, ako bola žaloba postúpená okresnému súdu koná o žalobe len v rozsahu plnenia 21.470,47 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 21.470,47 Eur od 19.07.2016

až do zaplataenia. Uvedeným súhlasom došlo k čiastočnému zastaveniu konania zo zákona a to podľa § 8 ods. 1 zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o upomínacom konaní“) podľa ktorého, ak sa návrhom uplatňuje nárok, ktorý je v časti v rozpore s právnymi predpismi, súd vyzve žalobcu, aby v lehote 5 pracovných dní od doručenia výzvy uviedol, či súhlasí s vydaním platobného rozkazu v časti, ktorej sa rozpor netýka. Ak tak žalobca urobí, platí, že vo zvyšnej časti vzal návrh späť a konanie sa v tejto časti zastavilo. O tomto následku súd strany upovedomí. S prihliadnutím na citované ustanovenie zákona o upomínacom konaní, potom predmetom žaloby je suma 21.470,47 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 21.470,47 Eur od 19.07.2016 až do zaplataenia.

4. O nároku žalobcu, po tomto čiastočnom zastavení konania, rozhodol upomínací súd platobným rozkazom sp. zn. 23UP/507/2019 zo dňa 24.05.2019, ktorým žalobe vyhovel a žalovaných zaviazal na úhradu žalovanej istiny v sume 21.470,47 Eur spoločne a nerozdielne. Predmetný platobný rozkaz nebolo možné ale doručiť do vlastných rúk ani žalovanému 1/ a ani žalovanej 2/, zásielky sa vracali vo vzťahu k žalovanému 1/ nedoručené s poznámkou - „adresát neznámy“, a vo vzťahu k žalovanej 2/ tiež nedoručené, avšak s poznámkou - „neprevzaté v odbernej lehote“. Tieto skutočnosti upomínací súd oznámil právnenému zástupcovi pôvodného žalobcu, ktorý na výzvu upomínacieho súdu navrhol pokračovanie v konaní na príslušnom súde, ktorým je Okresný súd Levice. Z uvedeného dôvodu bol spis, po upovedomení právneho zástupcu pôvodného žalobcu, postúpený okresnému súdu, ktorý ho elektronicky prijal dňa 09.09.2019.

5. Uznesením č. k. 15Csp/93/2019 -243 zo dňa 29.09.2020 okresný súd vyhovel návrhu na vstup do konania nového žalobcu - označeného v záhlaví tohto rozsudku. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 11.11.2020. Ďalším uznesením č. k. 15Csp/93/253 zo dňa 08.03.2021 súd nepribral do konania osobitný subjekt na strane žalovaného 1/ a žalovanej 2/ - Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, Šafárikovo námestie 79/7, 811 02 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 42 362 962. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 24.04.2021.

6. Prvoinštančný súd ďalej uviedol, že v konaní je nesporná tá skutočnosť, že pôvodný žalobca postúpil pohľadávku voči žalovaným práve na žalobcu. Pôvodný žalobca podal návrh na zmenu žalobcu, ktorému súd vyhovel. V konaní je tiež nesporný spotrebiteľský charakter sporu vyplývajúci zo zmluvy, ktorá má formulárový charakter bez možnosti žalovaných privodiť jeho zmenu, a uvedené vyplýva aj z označenia žalovaných, len ako fyzických osôb identifikovaných rodným číslom. Spotrebiteľský charakter zmluvy o úvere nespochybňoval ani sám žalobca, dokonca poukazoval aj na ustanovenie § 53 ods. 9 OZ, podľa ktorého mal postupovať pri zosplatnení dlhu.

7. Súd v prvom rade riešil základnú otázku a síce, či má žalobca aktívnu vecnú legitimáciu v spore, to znamená, či zo strany pôvodného veriteľa došlo k účinnému postúpeniu pohľadávky s prihliadnutím na tú skutočnosť, že predmetom postúpenia bola banková pohľadávka. Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že zákon o bankách nad rámec pravidiel cesíí upravených v OZ sprísňuje pravidlá pri postupovaní pohľadávok z bánk na iné subjekty. Postúpenie pohľadávky je síce bežným právnym úkonom, všeobecne môže byť predmetom zmluvy o postúpení pohľadávky pohľadávka akéhokoľvek druhu, teda aj iná ako peňažná pohľadávka, môže byť ňou pohľadávka splatná, nesplatená alebo aj budúca, ale musí to byť pohľadávka určitá a existujúca. Pokiaľ sa však týka cesie bankovej pohľadávky z bankového produktu, osobitný právny predpis (leg specialis) dopĺňa zákonné pravidlá pre platné postúpenie tak, že bankovú pohľadávku je možné postúpiť iba v tej časti, ktorá je po splatnosti a iba po písomnej výzve na splnenie, pričom výzva musí byť zo strany banky a omeškanie trvať viac ako 90 dní.

8. Žalobca až na výzvu súdu predložil doklad preukazujúci odoslanie prvej výzvy zo dňa 21.06.2016, ktorým je podací hárok č. EPH007195039 ktorý preukazuje odoslanie prvej výzvy obom žalovaným rovnakého dňa akým dňom bola výzva vyhotovená (zásielka identifikovaná ako UPOZ2006.txt_\$JOBID_9A7E.enc). Na prvej výzve je zásielka identifikovaná ako UPOZ2006.TXT/96 - č. I. 230 a 230 p. v.). Vo výzve pôvodný žalobca žalovaných upozorňuje na podstatné porušenie ustanovení zmluvy o úvere ako aj, že ku dňu 20.06.2016 je pohľadávka banky vyplývajúca zo zmluvy o úvere viac ako 3 mesiace po lehote splatnosti v sume 1.434,62 Eur pozostávajúcej z omeškanej splátky v sume 1.398,47 Eur, poplatkov v sume 36,15 Eur a poistného 0,00 Eur. Výška sankčného úroku za každý deň omeškania je 0,19 Eur. Uvedeným listinným dokladom pôvodný veriteľ vyzval žalovaných na plnenie sumy špecifikovanej v prvej výzve a to v lehote 15 kalendárnych dní od doručenia tejto výzvy. Žalobca nepreukazuje kedy táto výzva bola doručená žalovaným, avšak poukazuje na čl. 4.3.3. VOP podľa

ktorých si banka splní povinnosť doručiť dokument aj jeho odoslaním, bez ohľadu na to, či bude klientovi dokument aj doručený.

9. Ďalším listinným dokladom zo dňa 18.07.2016 bolo žalovaným oznámené, že svojím konaním podstatným spôsobom porušili ustanovenia zmluvy o úvere zo dňa 16.04.2015 a obchodných podmienok, z ktorého dôvodu sa úverová pohľadávka k 18.07.2016 stala predčasne splatnou v celom rozsahu. Banka ku dňu 18.07.2016 evidovala dlžnú istinu v sume 23.681,43 Eur, úroky v sume 809,92 Eur a poplatky za upomienky v sume 39,65 Eur. O odoslaní tejto zásielky predložil ešte pôvodný žalobca kópiu nedoručených obálok, na ktorých bola rovnaká identifikácia odoslanej zásielky, ako je identifikovaná samotná zásielka v časti VYZB1807.UV/11 (pri žalovanom 1/ v tvare VYZB1807.UV/11), ktoré preukazovali jej nedoručenie a to vo vzťahu k žalovanému 1/ s dátumom vrátenia dňa 21.07.2016 (č. I. 21 p. v.) a vo vzťahu k žalovanej 2/ s dátumom vrátenia dňa 09.08.2016 - (č. I. 21). Po mimoriadnom zosplatnení úveru pôvodný veriteľ určil lehotu na plnenie obratom, najneskôr v lehote 10 kalendárnych dní od doručenia výzvy.

10. Ako je uvedené vyššie, v súlade s citovanou úpravou zákona o bankách, pri postúpení bankovej pohľadávky musia byť splnené dve podmienky. Prvou z nich je písomná výzva banky vo vzťahu k riadne nesplácanej úverovej pohľadávke, aby ju dlžník splnil a druhou je nepretržité viac než 90 dní trvajúce omeškanie klienta so splnením čo i len časti jeho peňažného záväzku zodpovedajúceho pohľadávke banky. Žalobca preukazuje, že žalovaných vyzval ešte pôvodný žalobca (banka) na splatenie dlžnej časti úveru, kde poukazuje na tú skutočnosť, že ku dňu 20.06.2016 je pohľadávka banky vyplývajúca zo zmluvy viac ako 3 mesiace po lehote splatnosti spolu v sume 1.434,62 Eur z čoho omeškané splátky predstavujú sumu 1.398,47 Eur. Pokiaľ pôvodný žalobca v liste zo dňa 21.06.2016 uvádza omeškanie k 20.06.2016 trvajúce dlhšie ako 3 mesiace, v danom prípade by žalovaní mali byť v omeškaní s plnením splátky splatnej už v mesiaci 3/2016, čo by do 20.06.2016 bolo práve 3 mesiace. Z aktuálneho stavu úveru k 31.03.2019 však vyplýva, že žalovaní neboli v omeškaní so splátkou splatnou v mesiaci 3/2016, ktorá bola uhradená už dňa 15.03.2016 a bola v celej sume 352,00 Eur zaúčtovaná na úroky (č. I. 17). Uvedené vyplýva aj z listinného dokladu označeného ako špecifikácia úrokov do predčasného zosplatnenia úveru - č. I. 16. Posledná suma, ktorá bola zo strany žalovaných uhradená bola suma 9,53 Eur s dátumom úhrady 20.03.2016, čo predstavuje čiastočnú úhradu splátky splatnej v mesiaci 4/2016 a ktorá suma bola tiež v celom rozsahu zaúčtovaná na úroky. Pôvodný žalobca preto mohol vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru až pre splátku splatnú v mesiaci 4/2016, pretože až s touto splátkou boli žalovaní preukázateľne v omeškaní s plnením. V konečnom dôsledku aj sám právny zástupca na pojednávaní uviedol, že pôvodný žalobca pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru práve pre splátku splatnú v mesiaci 4/2016.

11. Ak má ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti trvať omeškanie minimálne 3 mesiace a pokiaľ vyhlásenie mimoriadnej splatnosti má byť uskutočnené do splatnosti najbližšej splátky po omeškaní trvajúcom 3 mesiace a ak je preukázané, že žalovaní boli v omeškaní so splátkou splatnou 4/2016, mimoriadna splatnosť pre splátku splatnú v 4/2016 mohla byť vyhlásená najskôr 21.07.2016, t. j. po omeškaní trvajúcom 3 mesiace a do splatnosti najbližšej splátky, ktorá bola splatná dňa 20.08.2016. Z listinných dokladov ale jednoznačne vyplýva, že pôvodný veriteľ pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru už dňa 18.07.2016, ku ktorému dátumu by mohla byť vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru ale pre splátku splatnú v mesiaci 3/2016, s ktorou ale žalovaní preukázateľne neboli v omeškaní vôbec, pretože túto splátku žalovaní riadne uhradili v celom rozsahu. V danom prípade okrem toho, že vo vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru nie je jednoznačne určené pre ktorú splátku pôvodný veriteľ vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, ktorú informáciu ale má spotrebiteľ poznať, žalobca pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru predčasne - pred samotným omeškaním trvajúcom dlhšie ako 3 mesiace, ktoré pre splátku splatnú 4/2016 uplynulo až 20.07.2016.

12. Súd ďalej poukázal aj na to, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru (bez ohľadu na to, že nebolo dodržané omeškanie trvajúce 3 mesiace) bolo uskutočnené pred samotnou lehotou na plnenie. Žalobca ani napriek výzve súdu nekonkretizoval dátum, ku ktorému mala byť prvá výzva doručená žalovaným, odkazoval len na to, že odoslaním si uvedenú povinnosť splnil. Keďže však predložil podací hárok preukazujúci jej odoslanie tak žalovanej 2/ ako aj žalovanému 1/, súd s prihliadnutím na čl. 4.3.6. VOP dospel k názoru, že táto bola doručená žalovaným dňa 01.07.2016, čo bol piatok, 10-ty deň od jej odoslania (odoslaná dňa 21.06.2016). Nasledujúceho dňa (§ 122 ods. 1 OZ - lehota určená podľa dní začína sa dňom, ktorý nasleduje po udalosti, ktorá je rozhodujúca pre jej začiatok. Polovicou mesiaca sa rozumie pätnásť dní) začala plynúť lehota 15 dní na plnenie, ktorej 15-ty deň pripadol na 16.07.2016,

čo bola sobota, a teda posledný deň lehoty na plnenie bol preto až pondelok 18.07.2016, ku ktorému dňu ale pôvodný žalobca už vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Tu súd poukazuje na § 122 ods. 3 OZ, podľa ktorého, ak posledný deň lehoty pripadne na sobotu, nedeľu alebo sviatok, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň.

13. Deň doručenia prvej výzvy žalovaným je dôležitý pre prijatie právneho názoru, či bola/nebola vyhlásená splatnosť úveru v súlade s vyššie citovanými ustanoveniami. Aj napriek skutočnosti, že sám pôvodný žalobca v žalobe uvádzal, že pred zosplatením úveru aplikoval voči žalovaným postup podľa § 53 ods. 9 OZ, s prihliadnutím na uvedené je zrejmé, že pôvodný veriteľ pristúpil k zosplateniu úveru pred uplynutím lehoty 15 dní na plnenie. Tu sa súd nestotožňuje s tvrdením právneho zástupcu žalobcu, v ktorom uvádza, že v smere vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru je podstatný dátum jeho odoslania, ktorý bol až dňa 19.07.2016, z ktorého dôvodu by lehota podľa právneho zástupcu žalobcu mala byť zachovaná.

14. Ako vyplýva z citovaného ustanovenia § 53 ods. 9 OZ, predčasné zosplatenie pohľadávky je jednostranný adresovaný hmotnoprávny úkon, ktoré zosplatenie napĺňa znaky jednostrannej zmeny zmluvných podmienok, a to v dôsledku jednostranného prejavu vôle veriteľa. Je síce pravdou, že perfektným sa tento úkon stáva až momentom, keď sa dostane do sféry dispozície adresáta, avšak ani jeho doručenie (odoslanie) nezvráti stav, ak takýto úkon bol urobený v rozpore s právnymi predpismi, tak ako tomu bolo v tomto prípade, keď bola mimoriadna splatnosť úveru vyhlásená predčasne, v čase, keď žalovaným plynula ešte lehota na plnenie ako aj v čase, keď žalovaní neboli v omeškaní so splátkou splatnou v mesiaci 4/2016 trvajúcim dlhšie ako 3 mesiace, ktoré omeškanie sa ukončilo až 20.07.2016. Z uvedeného dôvodu ani právnym žalobcom avizované „posunutie lehoty“ odoslaním až dňa 19.07.2016 nič nemení na fakte, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru bolo pôvodným žalobcom vykonané v rozpore s citovanou zákonnou úpravou. Uvedenému záveru svedčí aj tá skutočnosť, že samotné zosplatenie je vyhlasované veriteľom ku konkrétnemu dátumu, ku ktorému dňu pohľadávka dlžníka je vyjadriteľná určitou sumou. K inému (neskoršiemu dňu, na ktorý poukazuje žalobca - 19.07.2016) by táto pohľadávka mala zároveň aj inú hodnotu.

15. Súd sa zároveň nestotožnil ani s tvrdením žalobcu o rozdielnom počítaní dátumu, ktorým mala byť zásielka doručená žalovanému 1/ prezentované právnym zástupcom žalobcu v rámci záverečnej reči. Ak bolo vo VOP dohodnutý deň doručenia 10-ty deň od odoslania zásielky, bez ohľadu na to, či adresátovi je zásielka doručená alebo nie, podľa názoru súdu nie je potom možné pri zásielke adresovanej žalovanému 1/ považovať za deň doručenia už deň, kedy sa mala zásielka vrátiť pôvodnému veriteľovi (ktorý dátum okrem iného ani nebol žalobcom preukázaný, len tvrdný) a to aj napriek tomu, že je jednoznačné, že si zásielku v odbernej lehote nemohol nikdy prevziať, lebo takto si nastavil VOP sám pôvodný žalobca bez výnimky napr. v prípade skoršieho vrátenia zásielky pôvodnému žalobcovi. Tiež súd nemohol prihliadnuť ani na tvrdenie žalobcu, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru je generované počítačom, pretože pre súd nie je podstatná tá skutočnosť, akým spôsobom, kým je mimoriadna splatnosť vyhlásená, ale súd skúma, či je vykonaná zákonným spôsobom, ktorý v tomto prípade dodržaný nebol.

16. V prejednávanej veci súd pri posúdení platnosti postúpenia pohľadávky dospel k záveru, že - A/: bola postupovaná pohľadávka aj voči žalovanej 2/, ak áno v akej sume, pretože podľa názoru súdu je preukázané len, že pohľadávka od ktorej žalobca v žalobe odvodzuje uplatnený nárok a ktorá bola postupovaná má dvoch spoludlžníkov, ale nie je zrejmé, či bola pohľadávka postúpená aj voči žalovanej 2/. Tomuto záveru svedčí aj tá skutočnosť, že do konania bola pôvodne predložená príloha preukazujúca postúpenie pohľadávky výlučne voči žalovanému 1/; - B/: pôvodný žalobca v oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru neuviedol jednoznačne pre omeškanie ktorej splátky pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, z ktorého dôvodu je potrebné tento doklad považovať aj za neurčitý; - C/: pôvodný veriteľ pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru pred ním stanoveným termínom na plnenie v lehote 15 dní od doručenia prvej výzvy; - D/: pôvodný veriteľ pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru pred omeškaním trvajúcim 3 mesiace (s prihliadnutím na tento nedostatok, by ani iné počítanie lehoty na doručenie prvej výzvy nezvrátilo následok neplatného zosplatenia úveru); - E/: pohľadávka sa nestala splatnou ani plynutím času (termín konečnej splatnosti bol až 20.04.2024) pred samotným postúpením pohľadávky.

17. Z uvedeného vyplýva, že v danom prípade žalobca nepreukázal, že boli splnené podmienky v zmysle § 92 os. 8 zákona o bankách z ktorej jednoznačne vyplýva, že predmetom spôsobilým na postúpenie bankovej pohľadávky môže byť len pohľadávka alebo časť pohľadávky, ktorá je už splatná. Vyplýva to z prvej časti druhej vety § 92 ods. 8 zákona o bankách: „Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť (rozumej postúpenie pohľadávky) ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva“. Pod formuláciou pohľadávka zodpovedajúca tomuto peňažnému záväzku treba rozumieť nesplácaný zročný dlh. V prípade, ak by tomu tak nebolo, znamenalo by to, že banka by mohla postúpiť akýkoľvek nesplátny úver po uplynutí relatívne krátkej doby v porovnaní s dobou, na ktorú sa úverové vzťahy bežne uzatvárajú a na akýkoľvek subjekt, činnosť ktorého nespadá v zmysle zákona o bankách pod dohľad Národnej banky Slovenska, a ktorý nemá povolenie na vykonávanie bankových činností. Toto by však bolo v rozpore s účelom zákona o bankách a viedlo by to k vytvoreniu právne neúnosného stavu, kedy by sa spotrebiteľia vstupujúci do zmluvného vzťahu s bankou neočakávane ocitli v zmluvnom vzťahu s iným nebankovým subjektom. Takýto postup by bol tiež v rozpore s požiadavkou vynakladania náležitej odbornej starostlivosti, ktorá je od banky vyžadovaná v súlade s § 27 ods.1 zákona o bankách a v rozpore so smernicou o nekalých praktikách. Súd je v prvom rade toho názoru, že v konaní bolo potrebné preukázať doručenie prvej výzvy žalovanej, ak sa však tak nestalo a to ani napriek výzve súdu, súd pri ustálení dátumu doručenia postupoval práve v súlade s VOP, tak ako je to uvedené vyššie.

18. Súd v danom prípade nespochybnil samotné právo banky postúpiť aj pohľadávku celého úverového vzťahu, ale k takémuto postúpeniu môže banka pristúpiť len v súlade so zákonom a obchodnými podmienkami potom, čo banka vyhlási predčasne mimoriadnu splatnosť celého úveru, alebo sa úver stal splatným. Vyhlásiť predčasnú splatnosť bankového úveru je výlučným oprávnením banky, ktoré môže banka realizovať ešte pred postúpením pohľadávky na nebankový subjekt.

19. Ak bolo v konaní preukázané, že žalobca postúpil nesplátnu pohľadávku, takéto postúpenie je neplatné. K otázke dodržiavania zákonného postupu pri postupovaní bankovej pohľadávky rozhodol aj Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 7CdO/26/2017 zo dňa 28.03.2018, z ktorého vyplýva, že v prípade postúpenia bankovej pohľadávky, musí byť jednoznačne dodržaný postup uvedený v § 92 ods. 8 zák. o bankách, ktorý však v prípade postúpenia pohľadávky, od ktorej žalobca odvodzuje v žalobe uplatnený nárok, dodržaný nebol.

20. Pri riešení otázky aktívnej legitímácie žalobcu preto prvoinštančný súd dospel k záveru, že v danom prípade nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky v súlade s citovanou zákonnou úpravou, navyše aj, keď pôvodný veriteľ postupoval pohľadávku dokonca voči už neexistujúcej zmluvnej strane a nie voči žalovanej. V dôsledku nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu súd preto žalobu v celom rozsahu zamietol voči obom žalovaným. Následne súd nepristupoval k preskúvaniu zmluvných podmienok ako aj k preskúvaniu dôvodnosti uplatneného nároku v jednotlivých položkách, ako ani sa nezaoberal možným premičaním uplatneného nároku, pretože takéto dokazovanie, a z toho vyplývajúce právne závery, sa stalo už nadbytočným.

21. Pre úplnosť súd ešte dodal, že v priebehu konania súd síce na návrh pripustil zmenu strán sporu na strane žalobcu práve z dôvodu postúpenia pohľadávky, ktoré postúpenie následne vyhodnotil ako neplatné postúpenie pohľadávky, avšak pri rozhodovaní o zmene žalobcu súd postupoval len v súlade s procesnoprávnymi predpismi, a teda pri rozhodovaní súdu o návrhu na zmenu žalobcu nebolo povinnosťou súdu zaoberať sa platnosťou postúpenia pohľadávky, pretože takéto skúmanie zmluvy o postúpení pohľadávky pri rozhodovaní o návrhu na zmenu strán sporu právna úprava CSP nevyžaduje. Súd ale musel pristúpiť k preskúvaniu zmluvy o postúpení pohľadávky so zameraním sa na otázku platného/neplatného postúpenia pohľadávky a to v súvislosti s meritórnym rozhodnutím, so zameraním sa na aktívnu legitímáciu žalobcu, ktorú súd skúma ex offo. Súd sa preto nestotožnil ani s tvrdením právneho zástupcu žalobcu o tom, že skutočnosti súvisiace s postúpením pohľadávky je potrebné považovať za nesporné, keďže otázku aktívnej legitímácie súd skúma z úradnej povinnosti aj bez akejkoľvek námietky strán sporu. Záver súdu o neplatnom postúpení pohľadávky nezmenil ani fakt, že žalovaným bola žaloba doručená fikciou v zmysle citovaných ustanovení CSP spolu aj s vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru, ako aj prvou výzvou, pretože ani ich doručenie nemohlo konvalidovať nesprávny postup pri vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, ktorým doručenie neboli

splnené podmienky na platné postúpenie pohľadávky a ak by aj boli, stalo by sa tak až potom, ako mala byť pohľadávka už žalobcovi postúpená.

22. Súd zároveň rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania. Súdu prvej inštancie bola upomínacím súdom postúpená žaloba, predmetom ktorej bola suma 21.470,47 Eur s prísl., ktorá bola zamietnutá v celom rozsahu. V konaní mali úspech potom žalovaní, ktorí si však nárok na náhradu trov konania neuplatnili, ako ani im žiadne trovy konania nevznikli. Súd preto a contrario podľa citovaného ustanovenia § 255 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov konania žalovaným voči žalobcovi nepriznal.

23. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ navrhujúc odvolaciemu súdu, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Podľa názoru žalobcu súd poňal splnenie podmienok podľa ust. § 53 ods. 9 OZ formalisticky - pričom by sa s jeho záverom o neplatnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti dalo stotožniť len v takom prípade, ak by ku dňu doručenia vyhlásenia mimoriadnej splatnosti (a tým aj ku dňu účinnosti tohto jednostranného úkonu) došlo zo strany žalovaných k úhrade omeškaných splátok úveru, na zaplatenie ktorých ich právny predchodca vyzval vo výzve, v ktorej ich zároveň v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ upozornil na možnosť uplatnenia práva na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. V čase účinnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru (ku dňu jeho doručenia) však boli splnené všetky podmienky, potrebné pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Dlužníci boli v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ upozornení v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva a zároveň boli v omeškaní s plnením splátok úveru po dobu dlhšiu ako 3 mesiace. Žalobca má za to, že v danom prípade boli splnené podmienky na jeho vykonanie podľa ust. § 53 ods. 9 OZ, pričom súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, ak v tejto súvislosti nevzal v úvahu ust. § 43a ods. 2 OZ. Súd neposudzoval splnenie podmienok podľa ust. § 53 ods. 9 OZ ku dňu účinnosti jednostranného právneho úkonu vyhlásenia mim. splatnosti (t. j. ku dňu doručenia tohto jednostranného právneho úkonu), ale ku dňu jeho vyhotovenia. S ohľadom na uvedený nesprávny právny záver bol potom nesprávnym aj právny záver súdu prvej inštancie ohľadom neplatnosti postúpenia pohľadávky.

24. Pre úplnosť k danej veci žalobca uvádza, že nie je možné akceptovať záver súdu o tom, že postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru predčasne, t. j. v čase keď žalovaným plynula ešte lehota na plnenie, ako aj to, že žalovaní boli v omeškaní až so splátkou splatnou 04/2016. Žalobca zdôrazňuje, že postupca podaním zo dňa 21.06.2016 vyzval v zmysle ust. § 53 ods. 9 OZ v lehote 15 dní žalovaných na zaplatenie sumy 1.434,62 €, keďže ku dňu 20.06.2016 boli v omeškaní so splácaním pohľadávky postupcu po dobu dlhšiu ako 3 mesiace. Žalobca dáva do pozornosti dokument s označením „Aktuálny stav úveru ku dňu 19.04.2020“, podľa ktorého žalovaní uhradili poslednú splátku v celej výške, a to splátku splatnú dňa 20.02.2016 vo výške 352,00 €. So splátkou splatnou dňa 20.03.2016 boli žalovaní preukázateľne v omeškaní, keďže táto bola uhradená len čiastočne a to v sume 9,53 €, a teda toto je splátka, s ktorou sa dlžníci dostali do omeškania a v dôsledku ktorej postupca v podaní zo dňa 21.06.2016 upozorňoval žalovaných, že k 20.06.2016 sú žalovaní vo viac ako 3-mesačnom omeškaní. Okresný súd teda dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, že suma 9,53 € predstavuje čiastočnú úhradu splátky splatnej 04/2016, keďže predmetná suma preukázateľne predstavuje čiastočnú úhradu splátky splatnej 03/2016, s ktorou sa žalovaní dostali do omeškania. Po tom čo boli žalovaní vo viac ako 3-mesačnom omeškaní, postupca podaním zo dňa 21.06.2016 vyzval žalovaných v zmysle ust. § 53 ods. 9 OZ na úhradu dlžnej sumy, ktorá ku dňu 20.06.2016 predstavovala sumu 1.434,32 €. Keďže však žalovaní na výzvu zo dňa 21.06.2016 žiadnym spôsobom nereagovali a dlžné splátky v lehote 15 dní neuhradili, tak postupca podaním zo dňa 18.07.2016 v zmysle ust. § 565 OZ vyhlásil predčasnú splatnosť celého úveru. Okresný súd podľa názoru žalobcu vec nesprávne posúdil a došiel k nesprávnym záverom, keďže ku dňu doručenia uvedeného jednostranného úkonu (a tým jeho pôsobeniu voči účastníkom, proti ktorým smeruje) boli splnené podmienky na jeho vykonanie podľa ust. § 53 ods. 9 OZ.

25. Žalobca ďalej uviedol, že nemožno súhlasiť so závermi súdu prvej inštancie, v zmysle ktorých nebolo preukázané, že pohľadávka bola postúpená aj vo vzťahu k žalovanému 2/, resp. že právny úkon vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru bol neplatný pre jeho neurčitosť z dôvodu, že v ňom veriteľ nešpecifikoval splátku, pre nesplnenie ktorej toto právo využil. V tejto súvislosti poukázal na znenie § 565 OZ a rozsiahlu súdnu prax odvolacích súdov, pričom zdôraznil, že postupca vyzval žalovaných v zmysle ust. § 53 ods. 9 OZ podaním zo dňa 21.06.2016 na úhradu omeškaných splátok ku dňu 21.06.2016 vo výške 1.434,62 € v lehote do 15 dní, pričom žalovaní boli upozornení na oprávnenie postupcu vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. V konaní bolo preukázané, že žalovaní boli v dlhšom

ako 3 mesačnom omeškaní s platením splátok a súčasne boli upozornení na možnosť uplatnenia tohto práva. K uplatneniu práva podľa § 565 OZ došlo podaním zo dňa 18.07.2016 - a v zmysle platnej právnej úpravy (§ 565 OZ) tak mohlo dôjsť len v prípade, ak to bolo medzi stranami dojednané (čo bolo v konaní preukázané) a zároveň pre nesplnenie splátky splatnej dňa 20.06.2016 (nakoľko pre skôr splatné splátky toto oprávnenie zaniklo).

26. V súvislosti s uvedeným žalobca zastáva právny názor, že zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva povinnosť veriteľa uviesť v oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti a ani iných jednostranných úkonov konkrétne, ktorá splátka mimoriadnu splatnosť vyvolala. Teda jednoducho povedané, postupcovi, resp. žalobcovi žiadna právna norma neukladala povinnosť v podaní zo dňa 21.06.2016, resp. 18.07.2016, ktorý, došlo k mimoriadnej splatnosti úveru uviesť splátku, pre ktorú k tomuto zosplateniu aj došlo. Uvedené sa nedá ani len vyvodiť jazykovým a gramatickým výkladom. Žalobcovi preto vôbec nie je zrejmé, z akých zákonných ustanovení si okresný súd túto „domnelú povinnosť“ vytvoril. Žalobca zastáva názor, že okresný súd si výklad vyššie uvedených ustanovení poňal až priveľmi extenzívne, resp. ich prakticky novelizoval, čo však do jeho právomoci nepatrí.

27. Žalobca ďalej uvádza, že otázka platného postúpenia pohľadávky na žalobcu už bola okresným súdom právoplatne vyriešená - a to uznesením, č. k. 15Csp/93/2019 - 243 zo dňa 29.09.2020, ktorým došlo k pripusteniu žalobcu do konania na strane žalobcu. Podľa názoru žalobcu je podmienkou vyhovievania návrhu na zmenu strany sporu v zmysle ust. § 80 CSP preukázanie prevodu alebo prechodu práva - je teda vylúčené, aby súd vyhovel návrhu na zmenu žalobcu, či žalovaného (napr. z dôvodu postúpenia pohľadávky) a následne už s novým žalobcom, či žalovaným žalobu zamietol pre nedostatok aktívnej, či pasívnej vecnej legitímácie pre neplatné postúpenie pohľadávky. Keďže súd vyššie uvedeným uznesením pripustil zmenu žalobcu (a tým aj posúdil, že postúpenie pohľadávky z postupcu na žalobcu je platné), tak jeho záver v rozhodnutí vo veci samej nemôže odporovať jeho skoršiemu rozhodnutiu, inak by bolo takéto rozhodnutie nepreskúmateľné a v rozpore s jeho predchádzajúcim záverom, čím by nesprávnym procesným postupom znemožnil stranám sporu, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobca podporne poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo 57/2020 zo dňa 29.09.2021.

28. Čo sa týka aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v tomto konaní, žalobca poukazuje na skutočnosť, že postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB ukladá. V tejto súvislosti žalobca poukazuje na to, že žalovaní boli v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bolo preukázané, že žalovaní boli postupcom vyzvaní na úhradu omeškaných splátok, aj o. i. výzvami (s dokladmi o odoslaní) zo dňa: 1. výzvou zo dňa 21.06.2016 na úhradu dlžnej sumy; 2. výzvou zo dňa 18.07.2016, ktorou postupca vyhlásil úver za predčasne splatný a 3. samotnou žalobou, pretože ide o písomnú výzvu adresovanú žalovaným na splnenie záväzku, ktorou sa postupca domáha voči žalovaným zaplataenia dlžnej sumy. Za kvalifikovanú výzvu právneho predchodcu žalobcu v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB pritom možno považovať nielen výzvu zo dňa 21.06.2016, ale aj oznámenie o vyhlásení splatnosti zo dňa 18.07.2016 a v zmysle rozhodovacej praxe súdov SR aj samotnú žalobu podanú ešte pôvodne právny predchodcom žalobcu. Na základe uvedeného žalobca považuje za nesporné, že v konaní bolo preukázané, že žalovaní boli v čase postúpenia pohľadávky (09.04.2020) napriek písomnej výzve banky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a teda bolo preukázané, že zo strany právneho predchodcu žalobcu nedošlo k porušeniu ust. § 92 ods. 8 ZoB. Uvedené tvrdil s poukazom na uznesenia Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 6CoCsp/50/2021 zo dňa 30.11.2021 a Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 25Co/89/2013 zo dňa 30.04.2013.

29. Žalobca záverom uvádza, že postupca na základe Oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 24.04.2020 podľa ust. § 526 OZ oznámil žalovaným, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok č. I/2020 uzatvorenej dňa 09.04.2020 postúpil pohľadávku postupcu na postupníka - žalobcu. Žalovaní boli teda v súlade s ust. § 526 OZ upovedomení o tom, že od doručenia tohto oznámenia sú povinní plniť svoj záväzok výlučne postupníkovi - žalobcovi. Žalobca zastáva názor, že postupca postupoval v prísnom súlade s ust. § 92 ods. 8 ZoB a k postúpeniu pohľadávky na žalobcu došlo platne. Zmluva o postúpení pohľadávok nebola nikdy súdmi vyhlásená za neplatný právny úkon a nemožno tak na ňu ani nazerať. Napriek uvedenému si žalobca dovoľuje pre úplnosť uviesť, že podľa jeho názoru aj v prípade neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok (čo v tomto prípade podľa názoru žalobcu

nenastalo), by žalobca mal na základe oznámenia o postúpení pohľadávky aktívnu vecnú legitímáciu na uplatňovanie pohľadávky v tomto konaní - keďže účinkom oznámenia o postúpení pohľadávky je skutočnosť, že dlžník (žalovaný) môže docieľiť zánik záväzku plnením postupcovi, ako aj postupníkovi (bez ohľadu na platnosť, alebo neexistenciu zmluvy o postúpení pohľadávky), a to bez obavy, že by jeho plnenie predstavovalo bezdôvodné obohatenie jedného z takto domnelých veriteľov (v prípade nejasností ohľadom platnosti postúpenia pohľadávky). Oznámenie o postúpení pohľadávky vykonané postupcom tak slúži najmä na ochranu dlžníka - ktorý môže docieľiť zánik záväzku jeho splnením tak plnením postupcovi, ako aj postupníkovi, pričom takéto plnenie nemôže byť bezdôvodným obohatením ktoréhokoľvek z domnelých veriteľov - v dôsledku čoho prislúcha aktívna legitímácia na uplatňovanie pohľadávky postupníkovi (ktorého určil postupca v oznámení o postúpení pohľadávky). Žalobca v tejto súvislosti poukázal na rozsiahlu judikatúru tuzemských i českých súdnych autorít, pričom konštatoval, že platne nadobudol uvedenú pohľadávku titulom postúpenia a je tak aktívne vecne legitímovaným v tomto konaní.

30. Žalovaní sa k žalobcom podanému odvolaniu nevyjadrili.

31. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávneným subjektom v rámci zákonnej lehoty pre podanie odvolania (§ 362 ods. 1 CSP), viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania žalobcom (§ 379 a § 380 CSP), prejednal predmetné odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario). Následne odvolací súd podané odvolanie žalobcu vyhodnotil ako neopodstatnené, s rozhodnutím o ňom tak, ako to uviedol vo výrokovej časti tohto rozsudku.

32. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 191 ods. 1 CSP, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

Podľa § 220 ods. 2 veta tretia CSP, súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 217 ods. 1 veta prvá CSP, pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

Podľa § 378 ods. 1 CSP, na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

33. Odvolací súd vychádzajúc zo svojej zákonnej povinnosti skúmať, či odvolaním napadnuté súdne rozhodnutie nebolo vydané v konaní postihnutom z niektorou z procesných väd obsahnutých v ust. § 389 ods. 1 CSP, v danom prípade podaného odvolania žalobcu dospel k tomu záveru, že ním napadnutý rozsudok netrpí žiadnou z procesných väd obsahnutých v ust. § 389 ods. 1 CSP, a preto zamietajúci rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 29.6.2022 č. k. 15Csp/93/2019-343, ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. V ďalšom odvolací súd odkazuje na rozsah a predovšetkým obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku, s ktorým sa stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP).

34. Súd prvej inštancie v súvislosti s rozhodovaním o uplatnenom žalobnom nároku žalobcu v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a výsledky z neho rezultujúce aj následne správne posúdil podľa ním odcitovaných ustanovení všeobecného hmotnoprávneho predpisu (OZ) v rámci bodov 18. až 22., 30. a 31. ako aj ustanovení špeciálneho hmotnoprávneho predpisu (Zákon o bankách) v rámci bodov 23. až 29. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Aj samotný proces vyhodnotenia dôkazov vykonaných prvoinštančným súdom v tomto konaní je potrebné vyhodnotiť za plne súladný s obsahom ust. § 191 ods. 1 CSP, pretože vykonané dôkazy boli vyhodnotené jednotlivo a zároveň v ich vzájomnej súvislosti, s prihliadnutím na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

35. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd poznamenáva, že sa nestotožňuje s odvolacou námietkou odvolateľa v tom smere, že napadnutý - zamietajúci rozsudok vychádza z príliš formalistického výkladu ust. § 53 ods. 9 prvoinštančným súdom. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie nedostatok aktívnej vecne legitímácie na strane v podanej žalobe uvedeného žalobcu (EOS KSI Slovensko, s.r.o.) správne vyvodil v zmysle nedodržania špecifických podmienok postúpenia pohľadávky, tak ako sú stanovené v ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. V tejto súvislosti súd prvej inštancie správne vychádzal z rozsudku NS SR sp. zn. 7Cdo/26/2017 zo dňa 28.3.2018, ktorý je možné považovať za súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov ohľadom dodržovania ust. § 92 ods. 8 cit. zák., pri postupovaní pohľadávok.

36. Na margo konštatovania prvoinštančného súdu ohľadom nedodržania zákonnej 3-mesačnej lehoty v zmysle § 53 ods. 9 OZ pri postúpení predmetnej pohľadávky, v dôsledku čoho bolo celé postúpenie neplatné, pretože bola postúpená nesplatná pohľadávka, odvolací súd poznamenáva, že s takto zaujatým právnym záverom súdu prvej inštancie s poukazom na jeho podrobné odôvodnenie obsiahnuté v bodoch 33. a 34. odôvodnenia napadnutého rozsudku sa plne stotožňuje. K uvedenému poznamenáva, že samotný právny zástupca žalobcu na pojednávaní pred súdom prvej inštancie dňa 30.3.2022 uviedol, že splátkou, pre ktorú došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, bola splátka splatná v mesiaci apríl 2016. Tvrdenie právneho zástupcu žalobcu v naznačenom smere potom vyvracia odvolaciu námietku žalobcu prezentovanú v jeho odvolaní, odvíjajúcu sa od tvrdenia, že pri predmetnom jednostrannom zosplatnení úveru bola žalobcom zachovaná 90-dňová lehota omeškania dlžníkov vyžadovaná v ust. § 53 ods. 9 OZ.

37. Ako vecne správny a vykonanými dôkazmi podporený je potrebné odobriť aj záver prvoinštančného súdu v zmysle jeho prezentácie a najmä odôvodnenia obsiahnutého v rámci bodu 35. odôvodnenia napadnutého rozsudku, podľa ktorého predmetné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru dňom 18.7.2016 bolo uskutočnené pred uplynutím 15-dňovej lehoty na plnenie, ktorej posledný 15. deň pripadol (uplynul) s poukazom na ust. § 122 ods. 1 OZ, pretože posledný deň tejto lehoty bola sobota 16.7.2016, až na nasledujúci pracovný deň, t. j. pondelok 18.7.2016, čo bol posledný deň 15-dňovej lehoty na plnenie. V súvislosti s uvedeným, súd prvej inštancie správne, ako nedôvodné vyhodnotil stanovisko žalobcu prezentované v konaní v tom smere, že tento poukazoval na údajné posunutie 15-dňovej lehoty tým spôsobom, že vyhlásenie jednostrannej splatnosti úveru zo dňa 18.7.2016 odoslal až dňa 19.7.2016 na poštovú prepravu. Odvolací súd vzhľadom k tej skutočnosti, že tento istý argument o posunutí 15-dňovej lehoty použil žalobca aj v ním podanom odvolaní, ho opätovne vyhodnotil za neopodstatnený a tým pádom aj za účelový.

38. Na margo vznesenej odvolacej námietky žalobcu odvíjajúcej sa od toho, že prvoinštančný súd svojím uznesením pripustil zmenu na strane žalobcu (a tým aj posúdil, že predmetné postúpenie pohľadávky z postupcu na žalobcu je platné), pričom jeho skorší záver nemôže byť v rozpore so záverom prijatým vo veci samej, odvolací súd uvádza, že s týmto právnym názorom žalobcu, okrem iného žalobcom prezentovaným v konaní pred súdom prvej inštancie sa nestotožňuje, pričom vôbec nezdieľa ten názor, že zo strany prvoinštančného súdu malo byť v dôsledku uvedeného porušenie právo žalobcu na spravodlivý súdny proces. Práve naopak, odvolací súd v tejto súvislosti zastáva totožný záver, tak ako ho prezentoval súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia bodu 44. napadnutého rozsudku, t. j. že pri rozhodovaní o pripustení zmeny na strane žalobcu z dôvodu postúpenia pohľadávky bolo potrebné rozhodovať v súlade s príslušnými procesnými predpismi, pričom súčasne platná právna úprava v rámci CSP samotné skúmanie zmluvy o postúpení pohľadávky z hľadiska hmotného práva nevyžaduje.

39. Odvolací súd poznamenáva, že súhlasí s tvrdením žalobcu obsiahnutým v jeho odvolaní zo dňa 21.9.2022 poukazujúcim na to, že ust. § 565 a ani § 53 ods. 9 OZ neobsahuje povinnosť špecifikácie splátky, pre ktorú sa zosplatnenie uplatňuje, pričom súd prvej inštancie k uvedenému zaujal opačný záver, ktorý odvolací súd považuje za nesprávny. Pochybenie súdu prvej inštancie v tomto smere však nemalo vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

40. V kontexte týchto dôvodov odvolací súd zo strany žalobcu podané odvolanie smerujúce voči zamietajúcejmu rozsudku ohľadom žalobcom uplatneného nároku na zaplatenie sumy 21.470,74 eura s príslušenstvom vyhodnotil za nedôvodné a rozhodol o ňom tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

41. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že náhradu týchto trov úspešným žalovaným 1/ a 2/ v odvolacom konaní nepriznal, pretože im žiadne odvolacie trovy nevznikli.

42. Toto rozhodnutie prijal odvolací senát pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).